

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 316/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., F., zastúpenej advokátom JUDr. I. Š., S., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 14 Co/69/2011-62 z 2. novembra 2011 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo/15/2012 z 31. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2012 doručená sťažnosť V. M., F. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/69/2011-62 z 2. novembra 2011 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo/15/2012 z 31. januára 2012.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka si ako fyzická osoba vzala viacero úverov od „nebankových spoločností“. Medzi ne patrí aj spoločnosť P., s. r. o., B. (ďalej len „spoločnosť P.“ alebo „odporca“), s ktorou 21. júna 2007 uzavrela zmluvu o revolvingovom úvere, resp. z dôvodu nesplatenia splátok tohto úveru a iných záväzkov z tejto zmluvy 29. septembra 2008 aj ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere. Súčasťou týchto zmlúv bola aj dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Keďže sťažovateľka neplnila riadne a načas svoje záväzky, spoločnosť P. požiadala jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy.

Dňa 14. júla 2011 sťažovateľka podala Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadala uložiť jej zamestnávateľovi nevykonávať zrážky zo mzdy pre spoločnosť P.

Okresný súd uznesením č. k. 13 C 155/2011-33 z 12. augusta 2011 uvedenému návrhu sťažovateľky vyhovel a zároveň jej *„uložil podať návrh na určenie neplatnosti zmluve o úvere uzavretej s odporcov v lehote 30 dní od doručenia tohto uznesenia“*.

Na základe odvolania odporcu krajský súd č. k. 14 Co/69/2011-62 z 2. novembra 2011 zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v ktorom vyslovila nesúhlas so záverom krajského súdu, že *„vyhovenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemôže byť postavené len na domnienkach či úvahách o možnej ujme na právach navrhovateľa“*. Podľa jej názoru dlh z úverovej zmluvy je splatený a nesplatené zostali len kontroverzné plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, avšak tieto (mimosúdne) zrážky sťažovateľka inak (resp. iným prostriedkom) nedokáže zastaviť. Na účely predbežného opatrenia sa nevykonáva dokazovanie. Dôvodom zamietnutia jej návrhu bolo aj nesprávne označenie zamestnávateľa, čo však sťažovateľka považuje za odstrániteľný nedostatok, pre ktorý sa návrh nezamieta, najmä ak potvrdenie zamestnávateľa s jeho presným označením sa nachádza v súdnom spise.

Sťažovateľka zároveň poukázala na skutočnosť, že v podobnej veci krajský súd (uznesením sp. zn. 5 Co/102/2011 z 27. septembra 2011) rozhodol inak a potvrdil rozhodnutie okresného súdu (uznesenie sp. zn. 14 C/153/2011 zo 14. júla 2011), ktorým tento uložil zamestnávateľovi sťažovateľky nevykonávať zrážky zo mzdy sťažovateľky v prospech ďalšej „nebankovej spoločnosti“ – P., s. r. o, B. (ďalej len „spoločnosť P.“), do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Sťažovateľka taktiež poukázala na uznesenie okresného súdu č. k. 11 C/193/2011-30 z 21. novembra 2011, ktorý vo veci jej návrhu proti spoločnosti P. o zdržanie sa protiprávneho konania predložil Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev predbežnú otázku v znení *„Či bráni čl. 38, čl. 17 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v aplikácii takej vnútroštátnej úpravy, podľa ktorej sa na základe Dohody o zrážkach zo mzdy vykonávajú spotrebiteľovi zrážky zo mzdy bez súdnej kontroly neprijateľných podmienok a spotrebiteľ nemá priamu možnosť tieto zrážky zrušiť?“*. Toto konanie je Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev vedené pod sp. zn. C-30/12 a v súčasnosti sa nachádza v štádiu pripomienkovania.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo/15/2012 z 31. januára 2012 uvedené dovolanie odmietol z dôvodu, že *„nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené“*.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že všeobecné súdy tým, že rozhodli bez predloženia prejudiciálnej otázky, aj keď ich upozornila na prebiehajúce konanie o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom Európskych spoločností, porušili jej právo na súdnu ochranu.

Keďže proti rozhodnutiam o predbežnom opatrení je dovolanie v zásade neprípustné, odvolací súd sa stal súdom nezákonným a porušil právo sťažovateľky na zákonného sudcu. Tým, že krajský súd rozhodol odlišne o takmer identickom nároku a nevyrovnal sa s *„odlišným stanoviskom“* iného súdu, porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu, ktoré zahŕňa právo na adekvátne odôvodnenie súdneho rozhodnutia o vyrovnaní sa s odlišným rozhodnutím o rovnakom práve.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že *„dovolací súd dovolanie odmietol arbitrárnym rozhodnutím a v odôvodnení ani len nespomenul skutočné dovolacie dôvody (odlišné rozhodnutia a prejudiciálne konanie)... Najvyšší súd akoby paušálnym formulárovým rozhodnutím na prípady odmietania dovolaní pre neprípustnosť, ani len v odôvodnení nespomenul skutočný dôvod dovolania... Účastník má právo na odpoveď na tie námietky, ktoré sú podstatné. Najmä ak súdy o tom istom rozhodli rozdielne. Rozhodovanie v týchto veciach vyznieva ako svojvoľné a súd rozhodne, ako sa mu chce bez toho, že o úplne totožnom nároku iný sudca, dokonca na tom istom súde a voči tej istej osobe rozhodol odlišne... Odpovede na dovolacie otázky z rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplývajú.“*. Tým, že sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí nevyrovnal s dôležitou otázkou, porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na presvedčivé odôvodnenie.

Sťažovateľka zároveň uviedla, že vychádza z predpokladu, že ústavný súd je tiež súdom, na ktorého dopadá povinnosť prejudiciálnej otázky, a „*navrhuje obdobnú prejudiciálnu otázku...*“.

V petite sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že:

„1. Základné právo V. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 47, čl. 38 Charty základných práv Európskej únie postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 15/2012 z 31. januára 2012 a uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 14 Co 69/2011 z 2. novembra 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 15/2012 z 31. januára 2012 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14 Co 69/2011, z 2. novembra 2011 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania, na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia...

Odkladá sa vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 14 Co 69/2011, z 2. novembra 2011 až do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Všeobecné a osobitné náležitosti

návrhu na začatie konania pred ústavným súdom upravujú ustanovenia § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Preskúmaním obsahu sťažnosti ústavný súd dospel k zisteniu, že petit sťažnosti nezodpovedá jej odôvodneniu. Sťažovateľka síce namieta porušenie viacerých práv zaručených jej ústavou, dohovorom a chartou zo strany všeobecných súdov, pričom na podporu svojich tvrdení odkazuje aj na rozsiahlu judikatúru ústavného súdu, v odôvodnení sťažnosti však jednoznačne a zrozumiteľne, t. j. konkrétnym slovným aj číselným označením, neuviedla, aké jej práva mali byť zo strany toho-ktorého súdu porušené. Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti by nemohlo viesť k rozhodnutiu o jej prijatí na ďalšie konanie.

1. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 14 Co/69/2011-62 z 2. novembra 2011, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia (ktorým žiadala uložiť jej zamestnávateľovi nevykonávať zrážky zo mzdy pre spoločnosť P.), bolo porušené jej právo na súdnu ochranu a právo na zákonného sudcu. Porušenie označených práv sťažovateľka odôvodňuje nepredložením prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločenskostí, tak ako to bolo v inej jej veci. Odlišným rozhodnutím krajského súdu o „takmer identickom nároku“ a nevyrovnaním sa s odlišným rozhodnutím iného súdu došlo k porušeniu jej práva na adekvátne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Keďže najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu odmietol z dôvodu, že „nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené“, ústavný súd vzhľadom na svoju aktuálnu judikatúru (napr. II. ÚS 324/2010, III. ÚS 192/2010, III. ÚS 164/2011) napadnuté rozhodnutie krajského súdu preskúmal, pričom zistil, že návrh sťažovateľky bol v skutočnosti zamietnutý z dôvodu, že nespĺňal náležitosti požadované § 75 ods. 2 OSP, čo krajský súd odôvodnil takto:

«Pretože pri rozhodovaní o predbežnom opatrení sa nemôžu dodržať pravidlá dokazovania ako v riadnom konaní o veci samej, je potrebné aby navrhovateľ predbežného opatrenia vyvinul už pri podaní návrhu takú iniciatívu pri opise skutkového stavu a pri

predložení dôkazov, aby súd mohol v lehote stanovenej zákonom tieto skutočnosti a predložené dôkazy posúdiť tak, ako to zákon vyžaduje. Vyhovenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemôže byť postavené len na domnienkach či úvahách o možnej ujme na právach navrhovateľa. Tak, ako je už uvedené vyššie, podstatnou podmienkou pre vyhovenie návrhu je to, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, i osvedčené to, že hrozí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Zákonná úprava postupu pri nariaďovaní predbežných opatrení (§ 74 a § 102 OSP) vyžaduje, aby žalobca súdu preukázal (osvedčil) jednak sám nárok a jednak, že je tu obava z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na obsah spisu sa žiada opakovane zdôrazniť v predmetnej veci význam krokov samotnej navrhovateľky, smerujúcich k tomu, aby návrhu na nariadenie predbežného opatrenia mohlo byť vyhovené. Pred rozhodnutím o návrhu súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní ani nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie (ako bude uvedené aj ďalej)...

Odvolačí súd je toho názoru, že obsah návrhu navrhovateľky je len všeobecný, bez konkretizácie takých skutočností, aké sa žiadajú ust. § 75 ods. 2 O. s. p. a bez jasných, presných, konkrétnych tvrdení o tom, kedy v akom rozsahu jej na ktorý úver (poskytnutý jej odporcom) boli realizované zrážky z jej mzdy, aké plnenia a kedy odporcovi poskytla. Navrhovateľka neuvádza, na ktorý úver (podľa ktorej zmluvy uzavretej s odporcom) sú jej aktuálne vykonávané z jej mzdy zrážky, akú sumu už na splátky takéhoto konkrétneho úveru realizovala, či sú jej splátky v súčasnosti vykonávané tak, že by mohli byť kvalifikované ako uspokojenie nárokov odporcu na „neprimerané sankcie“ (ako to uzavrel v dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa). Listiny o realizovaných zrážkach zo mzdy sú z obdobia pred dvoch rokov pred podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Navrhovateľka neuvádza aktuálnu výšku toho, čo má na základe identifikovanej zmluvy o úvere a konkrétnej dohody o zrážkach zo mzdy plniť veriteľovi oproti tomu, čo jej bolo schválené ako výška úveru. Z procesného hľadiska tak nedostatočne odôvodňuje obavu z ohrozenia jej práv tak, že by jej mohli byť vykonávané zrážky zo mzdy aj neoprávnene.

Toto podľa názoru odvolacieho súdu je relevantným pre prípadnú dočasnú úpravu pomerov účastníkov.

V návrhu absentuje popis takých skutočností, ktoré by mohli byť posúdené (spolu s predloženými listinnými dôkazmi) ako osvedčenie konkrétneho nároku navrhovateľky, ktorému by mohla byť poskytnutá konečná ochrana v konaní o žalobe vo veci samej. Tu sa žiada osobitne zdôrazniť, že navrhovateľka v návrhu, ktorý podala pre začatím konania vo veci samej neuviedla presne ani to, čoho sa mieni domáhať návrhom vo veci samej. Uvádza síce to že uvažuje podať žalobu „najmenej“ o vydanie bezdôvodného obohatenia s predbežným posúdením čiastočnej neplatnosti zmlúv v časti neprimeraných sankcii alebo žalobu o súlad dohôd o zrážkach zo mzdy s právom EÚ na ochranu spotrebiteľa, ale aký nárok žalobou vo veci samej uplatní jednoznačne neuvádza. Zrejme toto viedlo súd prvého stupňa aj k tomu, že sám riešil otázku, ku akému konaniu vo veci samej môže mať žiadané predbežné opatrenie vzťah a preto aj uložil zamestnávateľovi navrhovateľky nevykonávať zrážky zo mzdy so súčasným uložením povinnosti navrhovateľke podať návrh na neplatnosť zmluvy o úvere, Súd prvého stupňa takúto povinnosť podať žalobu vo veci samej uložil napriek tomu, že v „petite“ návrhu na nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľka navrhuje uložiť jej podať návrh na neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Uznesenie súdu prvého stupňa neobsahuje ani údaj, na ktorú z tvrdených uzavretých zmlúv o úvere... by mala byť podaná žaloba o jej neplatnosť...

Napokon osobitný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní má to, akú žalobu vo veci samej navrhovateľka po rozhodnutí súdu prvého stupňa skutočne podala...

Predbežným opatrením možno uložiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi konania za predpokladov vyplývajúcich z ust. § 76 ods. 2 O. s. p. Aj tretia osoba však musí byť v návrhu a následne i v rozhodnutí súdu určená tak, aby bez akýchkoľvek pochybností sa uložená povinnosť práve tejto tretej osoby týkala. Nevyhnutné je preto aj presné identifikačné označenie. Ak ide o právnickú osobu z rozhodnutia o predbežnom opatrení musia vyplývať také údaje jej označenia, aké sa pre právnickú osobu žiadajú v súvislosti s obsahom návrhu na začatie konania. Tretia osoba, ktorej sa predbežným opatrením ukladá povinnosť je pre ten úsek konania účastníkom, ktorý má právo sa odvolať proti

uznesení súdeu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia v tej časti, ktorá sa jej týka...

Ak má byť vydané pozitívne rozhodnutie o predbežnom opatrení vykonateľným, musí spĺňať aj požiadavku presného označenia tretej osoby, ktorej sa ukladá povinnosť. Toto však v rozhodnutí súdeu prvého stupňa i v podanom návrhu chýba.

Za daného stavu preto odvolací súd považoval obsah samotného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (neobsahujúceho to čo žiada ust. § 75 ods. 2 O. s. p.) i predložené listinné dôkazy za nedostatočné pre nariadenie predbežného opatrenia. Odvolací súd týmto záverom nechce „poľaviť“ vo svojej snahe poskytovať ochranu opodstatneným nárokom aké patria spotrebiteľom z nimi založených spotrebiteľských vzťahov. Nechce negovať ani závery vyplývajúce z tých rozhodnutí iných súdov, ktoré k návrhu pripojila navrhovateľka. Pre túto konkrétnu vec však treba opätovne zdôrazniť to, čo z procesného hľadiska bolo žiaducim pre vyhovenie jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Ak tieto podmienky nespĺnila, nebolo možné jej návrhu vyhovieť.

Navrhovateľke poskytuje pomoc pri ochrane jej spotrebiteľských práv občianske združenie a napokon vo veci ju už v priebehu konania zastupuje aj právny zástupca. Nie je vylúčené, že zmobilizuje svoje úsilie aj tak, že súdeu už v prebiehajúcom konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C/221/2011 podá nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia s takým skutkovým popisom rozhodujúcich skutočností, podporeným relevantnými dôkazmi, ktoré umožnia vyhovieť návrhu na uloženie zákazu realizovať zrážky z jej mzdy.

Aktuálny obsah spisu však nebolo možné posúdiť tak, že by bolo možné jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 13. 7. 2011 vyhovieť.

Preto odvolací súd podľa § 220 O. s. p. uznesenie súdeu prvého stupňa zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.»

Rozhodnutie krajského súdeu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie opatrenia je rozhodnutím procesného charakteru. Jeho preskúmaním ústavný súd dospel k záveru, že nemá žiadny relevantný dôvod do tohto rozhodnutia zasahovať, pretože je legitímne a zrozumiteľné. Citované závery krajského súdeu nemožno označiť za zjavne neodôvodnené a arbitrárne, pretože zrozumiteľným spôsobom poukazuje na konkrétne

nedostatky (resp. nesplnenie náležitostí) návrhu sťažovateľky, na základe čoho o ňom nebolo možné rozhodnúť podľa jej predstáv, resp. jej právnych názorov. Z argumentácie sťažovateľky vyplýva, že si „nárokuje“ na to, aby všeobecný súd už len z titulu, že ide o „spor“ s nebankovou spoločnosťou, bez ďalšieho nariadil predbežné opatrenie a uložil jej zamestnávateľovi, aby nevykonával zrážky z jej mzdy. Ústavný súd konštatuje, že zo žiadneho zákona ani z ústavy takýto „nárok“, resp. „právo“ sťažovateľke nevyplýva. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd hodnotí námietky sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu jej označených práv ako zjavne neopodstatnené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľky.

Odmietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia všeobecným súdom z dôvodu, že tento neobsahuje zákonom (Občianskym súdnym poriadkom) požadované náležitosti, preto nemožno považovať za porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

Krajský súd v danom prípade poukázal na možnosť opakovane podať nový (relevantný) návrh, čo však vyžaduje vynaloženie určitého úsilia zo strany sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu. Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté rozhodnutie krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že v tomto štádiu konania, t. j. rozhodovania o predbežnom opatrení, všeobecný súd nemá právomoc preskúmať vec v jej merite, a to

ani v úvahe o možnej prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev. Sudca všeobecného súdu mal predložený návrh na predbežné rozhodnutie, o ktorom konal a rozhodol. Týmto boli dané aj limity jeho rozhodovania v danom štádiu konania.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva že rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie všeobecného súdu, do ktorej ani ústavný súd nie je oprávnený zasahovať (III. ÚS 86/2012), resp. že ak sa v konaní pred všeobecnými súdmi nepreukázala potreba výkladu komunitárneho práva Súdnym dvorom Európskej únie, pretože otázka komunitárneho práva nie je pre riešenie daného prípadu relevantná v konaní o prejudiciálnej otázke, nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (III. ÚS 388/2010).

„V rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev a vnútroštátnymi súdmi prináleží iba vnútroštátnemu sudcovi, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie so zreteľom na osobitosti prípadu, posúdiť nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania, aby mohol vyniesť rozhodnutie, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev.“ (Procházka, R. – Čorba, J.: Právo Európskej únie. Žilina 2007, s. 131)

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, preto jej sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Obdobne je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu a jeho uzneseniu sp. zn. 2 Cdo/15/2012 z 31. januára 2012, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky založené na tom, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], keď dospel k záveru, že dovolanie „*nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené*“.

Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 145/2010, II. ÚS 324/2010).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplývajú zákonné dôvody a ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že takáto interpretácia je podľa jeho názoru akceptovateľná ako zlučiteľná s ústavou a medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní už neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012